

Jsoucnost, jistota, bytí

Každé (pravé) jsoucno je jakousi dějící se jednotou, která má svůj počátek (vznik, zdroj), průběh (událostné dění) a konec (zánik, úhyn, smrt). Můžeme pak o něm říci právě to, že jde o „jsoucno“, protože po celou dobu, tj. od počátku až do konce, můžeme o něm mluvit (a myslet) jako o „jsoucím“, tedy říkat (a mýnit), že „jest“. Oč však můžeme opírat svůj dojem a své tvrzení, že něco „jest“? A v čem toto jeho „jest“ vlastně spočívá? Oč se opíráme v přesvědčení, že se nám něco jen nezdá, že se nám to jen nemihlo před očima, že to nebyla vidina? Z čeho usuzujeme na „jsoucnost“ takového údajného (možná jen zdánlivého) „jsoucna“? Zajisté především z toho, že když to pozorujeme déle, ono to nemizí, aspoň chvílku to můžeme pozorovat, i když to potom třeba „uteče“. Významné je tedy zejména jisté trvání toho, co se nám jeví jako „jsoucí“; a pro trvání je podstatná časovost.

(Písek, 140626-1.)